

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Split, Sukoišanska 6

Poslovni broj: 12 P-454/2018-52

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Splitu, sudac Paško Bačić, u pravnoj stvari tužitelja TECHCOM GmbH, Republika Njemačka, D-80636 München, Leonrodstrasse 58, OIB: 23444430505, kojeg zastupa punomoćnik Marko Kallay, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Kallay & Partneri d.o.o. Zagreb, Ilica 1A/III, protiv tuženika ADRIA ČELIK d.o.o. u stečaju Kaštel Sućurac, Cesta dr. Franje Tuđmana 78, OIB: 34606600284, kojeg zastupa punomoćnica Marina Krka, odvjetnica u Krka & Krka odvjetničko društvo d.o.o. Split, Starčevićeva 13, radi utvrđenja osporene tražbine u iznosu od 13.560.661,11 kn / 1.799.809,03 EUR, nakon održane usmene i javne glavne rasprave zaključene 21. lipnja 2022. u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužitelja Mare Terihaj Macura, odvjetnice u Odvjetničkom društvu Kallay & Partneri d.o.o. Zagreb i punomoćnice tuženika, 21. listopada 2022.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se osnovanom tražbina drugog višeg isplatnog reda stečajnog vjerovnika, trgovačkog društva TECHCOM GmbH, Republika Njemačka, D-80636 München, Leonrodstrasse 58, OIB: 23444430505, broj iz registra: HRB 100446, prema tuženiku, kao stečajnom dužniku, i to trgovačkom društvu ADRIA ČELIK d.o.o. u stečaju Kaštel Sućurac, Cesta dr. Franje Tuđmana 78, OIB: 34606600284, i to u iznosu od 7.193.441,32 kn / 954.733,73 EUR.

II. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu kojim je tražio da se utvrdi osnovanom tražbina drugog višeg isplatnog reda stečajnog vjerovnika, trgovačkog društva TECHCOM GmbH, Republika Njemačka, D-80636 München, Leonrodstrasse 58, OIB: 23444430505, broj iz registra: HRB 100446, prema tuženiku, kao stečajnom dužniku, i to trgovačkom društvu ADRIA ČELIK d.o.o. u stečaju Kaštel Sućurac, Cesta dr. Franje Tuđmana 78, OIB: 34606600284, u iznosu od 6.367.219,79 kn / 845.075,29 EUR.

III. Nalaže se tuženiku da u roku od osam dana naknadi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 57.193,60 kn / 7.590,90 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 21. listopada 2022. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 1.389.756,40 kn / 184.452,37 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 21. listopada 2022. do isplate.

Obrazloženje

1. Tužitelj je, preporučeno putem pošte, 29. svibnja 2017. podnio ovom sudu tužbu protiv uvodno navedenog tuženika, radi utvrđenja njegove novčane tražbine koja je osporena u stečajnom postupku nad tuženikom. Tužitelj u tužbi navodi da je kao stečajni vjerovnik, u stečajnom postupku koji se nad tuženikom vodi kod ovog suda pod poslovnim brojem St-45/2015, prijavom tražbine od 14.12.2015., a koju prijavu je pojasnio podneskom od 8.6.2016., prijavio tražbinu u ukupnom iznosu od 105.063.309,02 kn, kao tražbinu drugog višeg isplatnog reda. Rješenjem ovog suda poslovni broj St-45/2015 od 5.9.2016., kojeg je tužitelj zaprimio 7.9.2016., naprijed navedena tražbina tužitelja da je osporena u cijelosti, a koju tražbinu da je osporio stečajni upravitelj. Tim rješenjem od 5.9.2016., tužitelj da je upućen pokrenuti parnicu protiv stečajnog dužnika radi utvrđenja osporene tražbine u naprijed navedenom iznosu. Tužitelj navodi da je u skladu s rješenjem od 5.9.2016. podnio tužbu radi utvrđenja osporene tražbine u iznosu od 105.063.309,02 kn.

2. Nadalje, tužitelj navodi da je protiv rješenja donesenog u stečajnom postupku od 5.9.2016. podnio žalbu te da je rješenjem Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6892/2016 od 8.12.2016. ukinuto rješenje ovog suda od 5.9.2016. u dijelu točke C, kojom je tužitelj upućen pokrenuti parnicu radi opravdanja tražbine u iznosu od 18.327.877,71 kn kao i da je u tom dijelu predmet vraćen na ponovni postupak. Novim rješenjem donesenim u stečajnom postupku pod poslovnim brojem St-45/2015 od 18.5.2017., a koje rješenje da je tužitelj zaprimio 22.5.2017., točkom I. izreke tužitelj da je, kao stečajni vjerovnik, upućen u roku od osam dana od zaprimanja tog rješenja pokrenuti parnicu protiv tuženika, radi utvrđenja osporene tražbine u ukupnom iznosu od 13.560.661,11 kn, dok je točkom II. izreke tog rješenja stečajni upravitelj upućen pokrenuti parnicu radi opravdanja osporavanja tražbine tužitelja u iznosu od 4.767.216,60 kn. Imajući u vidu navedeno, tužitelj navodi da sukladno članku 178. Stečajnog zakona (Narodne novine broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06, 116/10, 25/12, 133/12 i 45/13, dalje SZ) podnosi ovu tužbu radi utvrđivanja njegove tražbine prema tuženiku, a koju tužbu da je bio dužan podnijeti iz razloga što žalba, koju je tužitelj podnio protiv rješenja ovog suda broj St-45/2015 od 18.5.2017., nema utjecaja na rok o upućivanju u parnicu, sukladno članku 178. stavak 6. SZ-a. Nadalje, tužitelj pojašnjava da je isti morao podnijeti ovu tužbu, jer parnica koja bi se o ovoj osporenoj tražbini vodila u trenutku otvaranja stečajnog postupka da ne postoji pa stoga tužitelj kao stečajni vjerovnik ne može preuzeti i nastaviti parnicu, već mora pokrenuti novu parnicu.

3. Tužitelj ističe da je potraživanje koje je predmet ovog postupka detaljno pojasnio u točki A. podneska od 8.6.2016. kojeg je podnio u stečajnom postupku. Navedeno potraživanje u ukupnom iznosu od 2.406.148,39 EUR, a što preračunato na dan otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom, iznosi 18.327.877,71 kn tužitelj da je prijavio temeljem sljedeće dokumentacije, i to:

1. Izlaznih računa otvorenih stavaka Otpada za proizvodnju valjanjem u iznosu od 353.671,06 EUR;
2. Ugovora o tehničkom savjetovanju u iznosu od 76.270,23 EUR;
3. Ugovora o zakupu u iznosu od 15.850,00 EUR;
4. Ugovora o zakupu u iznosu od 83.082,27 EUR;
5. Ugovora o isporuci AIST softverskog programa u iznosu od 41.338,99 EUR;
6. Ugovora o pristupu dugu u iznosu od 657.076,22 EUR;
7. Ugovora o kreditu u iznosu od 805.451,84 EUR;
8. Kamata u iznosu od 373.407,78 EUR.

Tužitelj pritom naglašava kako potraživanje pod točkom 6. Ugovori o pristupu dugu u iznosu od 657.076,22 EUR, a što u protuvrijednosti u kunama na dan otvaranja stečajnog postupka iznosi 4.993.779,27 kn je djelomično i to za iznos od 4.767.216,60 kn pokriveno ovršnim ispravama pa da je za taj dio tražbine stečajni upravitelj upućen pokrenuti parnični postupak. Stoga predmet ovog postupka, a u odnosu na potraživanje navedeno pod točkom 6. da je samo dio tog iznosa i to iznos od 226.562,67 kn.

4. Tužitelj nadalje u tužbi navodi da iz rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-45/2015 od 5.9.2016., kao i rješenja pod istim poslovnim brojem od 18.5.2017., proizlazi da je stečajni upravitelj tuženika osporio predmetnu tražbinu iz razloga što je utvrdio da se na temelju dokumentacije koja je dostavljena uz prijavu tražbine ta tražbina ne može priznati, odnosno da iz iste ne proizlazi utemeljenost tužiteljeve tražbine. Tužitelj smatra da su takvi razlozi osporavanja njegove tražbine paušalni i ničim potkrijepljeni, jer je uz prijavu tražbine dostavljena dokumentacija iz koje jasno proizlazi osnov i visina same tražbine, a prijava tražbine i dostavljena dokumentacija da je dodatno pojašnjena podneskom od 8.6.2016. S obzirom na navedeno, tužitelj je predložio sudu donijeti presudu kojom će se utvrditi osnovanom njegova tražbina u iznosu od 13.560.661,11 kn prema tuženiku kao stečajnom dužniku i to kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

5. Podneskom od 28.6.2017. tužitelj je predložio donijeti rješenje o prekidu ovog postupka, navodeći da je protiv rješenja donesenog u stečajnom postupku poslovni broj St-45/2015 od 18.5.2017., a kojim je upućen na pokretanje parnice radi utvrđenja osnovanim njegove osporene tražbine u iznosu od 13.560.661,11 kn, podnio žalbu, o kojoj žalbi do sada nije odlučeno. Nadalje, istakao je da je u odnosu na ukupno prijavljenu tražbinu u iznosu od 105.063.309,02 kn, a u kojoj je sadržana i tražbina iz ovog postupka, sukladno rješenju ovog suda poslovni broj St-45/2015 od 5.9.2016., a koje je naknadno u tom dijelu ukinuto, već podnio tužbu ovom sudu, a koja se vodi pod poslovnim brojem P-636/2016. Uzimajući u obzir navedeno, tužitelj je predložio prekinuti ovaj postupak do donošenja odluke o njegovoj žalbi protiv rješenja ovog suda poslovni broj St-45/2015 od 18.5.2017.

6. U odgovoru na tužbu od 10.7.2017. tuženik je osporio tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti. Tuženik navodi da i sam tužitelj ističe da je u predmetu ovog suda poslovni broj P-636/2016 već podnio tužbu kojom traži utvrđenje postojanja tražbine u ukupnom iznosu od 105.063.309,02 kn, a u kojem iznosu je sadržana i tražbina iz ovog postupka, radi čega da u pogledu istog zahtjeva već teče parnica pa da stoga

ističe prigovor litispendencije. Nadalje, tuženik je istakao kako je tužitelj uz tužbu u ovom predmetu dostavio i određene isprave na stranom jeziku (njemačkom, ruskom i engleskom), koje nisu prevedene na hrvatski jezik ili su određeni dijelovi u prijevodu ispušteni, radi čega će se nakon prijevoda dokumentacije detaljnije očitovati. I tuženik je predložio zastati odnosno prekinuti ovaj postupak, navodeći da je i on protiv rješenja donesenog u stečajnom postupku poslovni broj St-45/2015 od 18.5.2017. podnio žalbu, o kojoj još nije odlučeno.

7. Sukladno prijedlogu stranaka za prekid postupka, sud je u ovom predmetu donio rješenje pod poslovnim brojem P-436/2017 od 13. listopada 2017., kojim je ovaj postupak prekinut, u skladu s odredbama članka 213. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22, dalje ZPP).

8. Podneskom od 31.10.2017. tužitelj je obavijestio sud da su žalbe tužitelja i tuženika protiv rješenja ovog suda poslovni broj St-45/2015 od 18.5.2017. odbijene te da je to rješenje potvrđeno, a radi čega je predložio nastaviti ovaj postupak. Rješenjem ovog suda poslovni broj P-436/2017 od 28. svibnja 2018. ovaj postupak je nastavljen te je predmet nakon toga zaveden pod novi poslovni broj P-454/2018.

9. U nastavku ovog postupka, podneskom od 12.9.2018., tuženik je istakao prigovor nedostatka aktivne legitimacije za dio prijavljene tražbine, navodeći da tužitelj u ovom postupku, kao osnov po kojem potražuje utužene tražbine, među ostalim navodi i Ugovor o zakupu br. 376-13-03951 od 1.8.2013. te Ugovor o najmu br. 376-13-03952 od 1.8.2013., kao i Ugovore br. 376-13-03935-1 te 376-12-04020. Kod ovog suda da se pod poslovnim brojem P-638/2016 vodi postupak u pravnoj stvari tužitelja Tobiasa Wagnera protiv tuženika Adria čelik d.o.o., a u kojem da Tobias Wagner navodi da mu je tužitelj iz ovog postupka prodao potraživanja po upravo naprijed navedenim ugovorima. Istovremeno i Techcom GmbH potražuje iznos tražbine koju je prijavio Tobias Wagner po istom osnovu od tuženika, a iz čega da proizlazi da ovdje utuženi iznos po istoj osnovi ne mogu od tuženika potraživati i Tobias Wagner i tužitelj. Nadalje, tuženik je naveo i da je LeitnerLeitner Consulting d.o.o. utužio tuženika, u predmetu pod poslovnim brojem P-631/2016, radi utvrđenja tražbine za iznose koji se odnose na izdane račune za pružene usluge LeitnerLeitner Consulting d.o.o. Međutim, tužitelj da tvrdi da je preuzeo dugovanje tuženika prema trgovačkom društvu LeitnerLeitner Consulting d.o.o. i potom podmirio dug po preuzimanju, a radi čega sada potražuje te iznose od tuženika. Iz toga da proizlazi kako utuženi iznos ne mogu istovremeno od tuženika potraživati i LeitnerLeitner Consulting d.o.o. i tužitelj, u ovom postupku. Nadalje, kod ovog suda da se vodi i parnični postupak pod poslovnim brojem P-639/2016, u pravnoj stvari tužitelja Peter Trepte protiv tuženika Adria čelik d.o.o. u stečaju, a u kojem postupku da Peter Trepte navodi da je otkupio potraživanje od tužitelja prema tuženiku, koje između ostalog obuhvaća i kamate prema ugovoru broj 218-13-03910, a koju tražbinu da tužitelj potražuje u ovom postupku. Tuženik je ustrajao u istaknutom prigovoru litispendencije u odnosu na predmet ovog suda pod poslovnim brojem P-636/2016 te je istakao i prigovor zastare, navodeći da se dio utuženih potraživanja odnosi na Ugovor o kreditu od 1.10.2011.

10. Pored naprijed istaknutih prigovora, tuženik je naveo i da sve kad bi navedene uplate bile izvršene, a što da se osporava, tužbeni zahtjev da ne bi bio osnovan. Naime, tužitelj da tužbenim zahtjevom traži da se njegova tražbina utvrdi kao tražbina drugog višeg isplatnog reda. Iz podataka iz sudskog registra za tuženika da je razvidno kako je tužitelj član društva tuženika, a tužitelj da tvrdi da je izvršio pozajmice tuženiku, koje pozajmice da su se vršile radi podmirivanja dugovanja koje tuženik nije mogao uplatiti zbog nedostataka sredstava. Stoga, sve i kad bi predmetna tražbina tužitelja i postojala, to da ista nikako ne bi mogla biti tražbina višeg isplatnog reda, već isključivo tražbina nižeg reda, a sve sukladno odredbama članka 72. stavak 1. točka 5. SZ-a u vezi s člankom 408. stavak 1. Zakona o trgovačkim društvima (Narodne novine broj 111/93, 34/99, 121/99, 52/00, 118/03, 107/07, 146/08, 137/09, 125/11, 152/11, 111/12, 68/13, 110/15 i 40/19, dalje ZTD). Sukladno navedenom, tužitelj je predložio odbaciti tužbu odnosno podredno odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti kao neosnovan.

11. Podneskom od 12.11.2018. tužitelj se očitovao na naprijed iznesene navode tuženika, osporavajući iste kao neosnovane. U odnosu na istaknuti prigovor da bi potraživanje za koje tužitelj vodi ovaj postupak bilo isto potraživanje u odnosu na parnični postupak koji protiv tuženika vodi Tobias Wagner kao tužitelj, u predmetu ovog suda poslovni broj P-638/2016, tužitelj je naveo da je doista temeljem Ugovora o prodaji potraživanja od 30.6.2014. Dr. Tobiasu Wagneru prodao određena potraživanja, ali da se ne radi o potraživanjima koja su predmet ovog postupka. Dr. Tobiasu Wagneru da su prodana potraživanja iz istih pravnih osnova iz kojih proizlaze i tražbine tužitelja koje su predmet ovog postupka i to iz osnova Ugovora o isporuci br. 376-13-03935-1 od 1.11.2014., Ugovora o zakupu br. 376-13-03951 od 1.8.2013., Ugovora o najmu br. 376-13-03952 od 1.8.2013. te Ugovora o isporuci br. 376-12-04020 od 1.8.2012. Međutim, računi koji je tužitelj izdao na temelju tih osnova i koji su ustupljeni Dr. Tobiasu Wagneru, da su računi za različito razdoblje (ranije razdoblje) od računa koji su izdani na temelju istih osnova i iz kojih proizlazi tražbina tužitelja u ovom postupku. Dakle da je očito kako se ne radi o istim računima odnosno istim tražbinama. Nadalje, u odnosu na prigovor tuženika da bi tužitelj i trgovačko društvo LeitnerLeitner Consulting d.o.o. potraživali iste iznose te da bi se radilo o istovjetnim tražbinama u ovom postupku, kao i u postupku pod brojem P-631/2016, tužitelj je takve navode također osporio ističući da tuženik uopće nije pojasnio o kakvim bi se to "istim iznosima" radilo te da je stoga očito riječ o promašenim, paušalnim i ničim potkrijepljenim prigovorima. Isto tako, a u odnosu na navode tuženika da bi tužitelj iste iznose potraživao od tuženika, koje iznose da potražuje i tužitelj Peter Trepte u postupku pod brojem P-639/2016 (sada P-683/2017), tužitelj je naveo da Peter Trepte nije tužitelj u navedenom predmetu niti da isti vodi bilo kakav postupak protiv ovdje tuženika.

12. Vezano za istaknuti prigovor dvostruke litispendencije ovog postupka i postupka koji se kod ovog suda vodi pod poslovnim brojem P-495/2018 (ranije P-636/2016), tužitelj je takav prigovor tuženika osporio, ističući da je u predmetu pod poslovnim brojem P-495/2018, podneskom od 9.3.2018., uredio tužbu na način da je smanjio tužbeni zahtjev te da stoga u tom predmetu se više ne potražuju tražbine koje su predmet ovog postupka, odnosno da se u predmetu pod brojem P-495/2018

sada traži samo utvrđenje tražbine tužitelja u iznosu od 86.695.474,16 kn, a što je sve bilo prije nego što je tuženik u tom predmetu podnio odgovor na tužbu. Vezano za istaknuti prigovor zastare koji bi se odnosio na dio potraživanja po Ugovoru o kreditu br. 376-11-03870 od 1.10.2011., tužitelj je takav prigovor također osporio ističući da iz popisa otvorenih stavki koje se odnose na potraživanje iz tog Ugovora, a koje su predmet ovog postupka, je razvidno da je najstariji račun dospio na naplatu 30.1.2014. te da je stoga očito da je takav prigovor neosnovan. Isto tako, niti navodi tuženika da bi se u konkretnom slučaju radilo o tražbini s osnova povrata zajma, odnosno tražbini kojom se nadomješta kapital, da nisu osnovani jer tuženik da nije ničim dokazao da bi se u konkretnom slučaju radilo o takvom zajmu. Ugovor o kreditu da je sklopljen 2011., a tuženik da se poziva na podatke iz Poslovne Hrvatske o stanju društva FE Magnetit d.o.o. s kraja 2012. i 2013., koji podaci da ne ukazuju da bi društvo FE Magnetit d.o.o. u vrijeme sklapanja navedenog ugovora bilo u krizi s poslovanjem.

13. Tuženik je u daljnjem tijeku ustrajao u svojim prigovorima, a posebice u prigovoru da bi se radilo o tražbini tužitelja koja predstavlja tražbinu nižeg isplatnog reda, odnosno tražbini s osnova zajma kojom se nadomješta kapital. Dodatno je istakao i da je tužitelj temeljem Ugovora o atipičnim tajnim udjelima zajmove dane društvu FE Magnetit d.o.o. pretvorio u kapitalne pričuve.

14. U dokaznom postupku sud je pregledao isprave i dokumentaciju koja je priložena spisu, izvršen je uvid u stečajni spis ovog suda broj St-45/2015, kao i u parnične predmete ovog suda pod poslovnim brojevima P-495/2018 (ranije P-636/2016), P-638/2016, P-631/2016, P-639/2016 i P-432/2017 te je provedeno knjigovodstveno- financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Jeri Brkanu iz Splita.

15. Tužbeni zahtjev tužitelja je djelomično osnovan.

16. Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje osnovanom njegove tražbine prema tuženiku u iznosu od 13.560.661,11 kn, kao tražbine stečajnog vjerovnika drugog višeg isplatnog reda, a koju tražbinu je u stečajnom postupku osporio stečajni upravitelj tuženika.

17. Nije sporno da je nad tuženikom kao stečajnim dužnikom rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-45/2015 od 18. studenog 2015. otvoren stečajni postupak te da je tužitelj, kao stečajni vjerovnik, prijavio svoju tražbinu prema tuženiku u tom stečajnom postupku.

18. Iz prijave tražbine koju je tužitelj podnio u stečajnom postupku 14.12.2015. te njegovog podneska od 8.6.2016. kojim je tu tražbinu pojasnio (list 10-15 spisa), razvidno je da je tužitelj, kao stečajni vjerovnik, prijavio tražbinu u ukupnom iznosu od 13.787.835,83 EUR odnosno 105.063.309,02 kn, od koje tražbine iznos od 11.381.687,44 EUR odnosno 86.695.474,16 kn predstavlja tražbinu prijavljenu s osnova Ugovora o atipičnim tajnim udjelima, navedenu pod brojem II. u prijavi tražbine, dok ostatak prijavljene tražbine u iznosu od 2.406.148,39 EUR odnosno

18.327.877,71 kn, koja je u prijavi tražbine navedena pod brojem I., predstavlja tražbinu prijavljenu po drugim osnovama, koje su navedene u tužbi.

19. Prije svega, a u odnosu na tuženikov istaknuti prigovor litispendencije ovog predmeta s predmetom pod poslovnim brojem P-495/2018 (raniji poslovni broj P-636/2016), ističe se da je takav prigovor tuženika sud ocijenio neosnovanim.

20. Naime, uvidom u stečajni spis, kao i rješenje ovog suda broj St-45/2015 od 5.9.2016. utvrđeno je da je tim rješenjem osporena tražbina tužitelja, kao stečajnog vjerovnika drugog višeg isplatnog reda, u cjelokupno prijavljenom iznosu od 105.063.309,02 kn te da je tužitelj upućen, u roku od osam dana od primitka tog rješenja, pokrenuti parnicu protiv tuženika radi utvrđenja te osporene tražbine. Tužitelj je u skladu s uputom iz tog rješenja pokrenuo parnicu radi utvrđenja osnovanim naprijed navedene tražbine koja je kod ovog suda zavedena pod poslovni broj P-636/2016. Međutim, rješenjem Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-6892/2016 od 8.12.2016., rješenje ovog suda broj St-45/2015 od 5.9.2016. potvrđeno je u dijelu kojim je utvrđeno da je osporena tražbina tužitelja u iznosu od 105.063.309,02 kn, kao tražbina drugog višeg isplatnog reda, kao i u dijelu kojim je tužitelj kao vjerovnik upućen pokrenuti parnicu protiv tuženika kao stečajnog dužnika radi utvrđenja njegove osporene tražbine u iznosu od 86.695.474,16 kn. Nadalje, tim rješenjem Visokog trgovačkog suda RH, rješenje ovog suda od 5.9.2016. je ukinuto u dijelu kojim je tužitelj upućen pokrenuti parnicu protiv tuženika radi utvrđenja osporene tražbine u iznosu od 18.327.877,71 kn te je u tom dijelu predmet vraćen ovom sudu na ponovan postupak. Novim rješenjem donesenim u stečajnom postupku poslovni broj St-45/2015 od 18.5.2017., a u odnosu na naprijed navedeni dio osporene tražbine tužitelja od 18.327.877,71 kn, odlučeno je da se za dio te tražbine u iznosu od 13.560.661,11 kn tužitelj upućuje pokrenuti parnicu, u roku od osam dana od primitka tog rješenja, radi utvrđenja osnovanim te tražbine, dok je za preostali dio osporene tražbine od 4.767.219,60 kn na pokretanje parnice upućen stečajni upravitelj tuženika, radi dokazivanja osnovanosti svog osporavanja tog dijela tražbine, sve obzirom da je u stečajnom postupku utvrđeno da bi za tražbinu tužitelja u tom dijelu postojale ovršne isprave (dvije zadužnice). Rješenje ovog suda broj St-45/2015 od 18.5.2017. potvrđeno je rješenjem Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-3866/2017 od 6. srpnja 2017.

21. Uvidom u parnični predmet ovog suda poslovni broj P-495/2018 (ranije P-636/2016) utvrđeno je da je, nakon donošenja naprijed navedenih rješenja u stečajnom postupku, tužitelj u tom postupku uredio tužbeni zahtjev odnosno djelomično povukao tužbu za iznos tražbine od 18.327.877,71 kn, a u kojem povučenom iznosu je sadržana i tražbina koja je predmet ovog postupka u 13.560.661,11 kn, što je sve bilo prije nego što se tuženik u navedenom postupku upustio u raspravljanje o glavnoj stvari. Nakon tog djelomičnog povlačenja tužbe, tražbina tužitelja iz ovog postupka više nije bila predmet postupka pod brojem P-495/2018 niti se o njoj u tom postupku raspravljalo pa je stoga očito da je istaknuti prigovor tuženika neosnovan.

22. Iz javno objavljenih pismena na e-oglasnoj ploči suda, kao i stečajnog spisa, razvidno je da je rješenje ovog suda broj St-45/2015 od 18.5.2017., kojim je tužitelj upućen pokrenuti parnicu protiv tuženika radi utvrđenja osnovanim njegove osporene tražbine u iznosu od 13.560.661,11 kn, objavljeno na e-oglasnoj ploči suda istog dana kada je i doneseno. Uzimajući u obzir da se prema odredbama Stečajnog zakona dostava rješenja objavljenog na e-oglasnoj ploči suda smatra obavljenom istekom osmog dana od njegove objave, kao i obzirom da je tužba u ovom predmetu podnesena 29.5.2017., to je stoga tužba podnesena pravovremeno, unutar roka iz članka 178. SZ-a, odnosno u skladu s uputom iz točke I. izreke rješenja ovog suda broj St-45/2015 od 18.5.2017.

23. Tužitelj je u tužbi, a kao što je to već navedeno, specificirao osnove iz kojih proizlazi njegova utužena tražbina u ovom predmetu. Tako je tužitelj naveo da se njegova utužena tražbina proizlazi iz:

1. Izlaznih računa otvorenih stavaka Otpada za proizvodnju valjanjem u iznosu od 353.671,06 EUR;
2. Ugovora o tehničkom savjetovanju u iznosu od 76.270,23 EUR;
3. Ugovora o zakupu u iznosu od 15.850,00 EUR;
4. Ugovora o zakupu u iznosu od 83.082,27 EUR;
5. Ugovora o isporuci AIST softverskog programa u iznosu od 41.338,99 EUR;
6. Ugovora o pristupu dugu u iznosu od 657.076,22 EUR, od kojeg iznosa tužitelj u ovom postupku traži utvrđenje tražbine u iznosu od 226.562,67 kn;
7. Ugovora o kreditu u iznosu od 805.451,84 EUR;
8. Kamata u iznosu od 373.407,78 EUR.

24. Na prijedlog tužitelja, u ovom postupku je provedeno vještačenje po Jeri Brkanu, stalnom sudskom vještaku za knjigovodstvo i financije. Vještak je podneskom od 19.10.2020. dostavio u spis svoj pisani nalaz i mišljenje, koji je dopunio podneskom od 15. veljače 2022. Stranke nisu imale primjedbi ni prigovora na vještvo Jere Brkana, a koje kao objektivno i izrađeno u skladu s dokumentacijom u spisu prihvaća i ovaj sud.

25. Sudski vještak je u svom pisanom nalazu i mišljenju, s dopunom istog, a na temelju dokumentacije u spisu, kao i one koju su mu stranke na njegov zahtjev naknadno dostavile, utvrdio visinu potraživanja po svakoj od naprijed navedenih stavki koje je tužitelj u tužbi naveo. Vještak je u svom mišljenju naveo da na temelju utvrđenja danih u nalazu proizlazi potraživanje tužitelja od tuženika i to po Izlaznim računima otvorenih stavki otpada za proizvodnju valjanjem u iznosu od 353.671,06 EUR; po Otvorenim stavkama računa po ugovoru o pružanju usluga br. 376-13-03935-1 u iznosu od 76.270,23 EUR; po Ugovoru o najmu br. 376-13-03952 u iznosu od 83.082,27 EUR; po Ugovoru o isporuci aplikacijskog softverskog AIST u iznosu od 41.338,99 EUR; po Ugovoru o zakupu br. 376-13-03951 u iznosu od 15.850,00 EUR; po Ugovoru o kreditu br. 376-11-03870 od 1.10.2011. u iznosu od 744.900,76 EUR te po Izjavama o pristupu dugu (ispravljeno dopunom) u iznosu od 27.221,91 EUR. Vještak je naveo i da potraživanje tužitelja za kamate po osnovu Ugovoru o kreditu br. 376-11-03870 od 1.10.2011. iznosi 60.551,08 EUR, dok bi potraživanja za kamate po ostalim ugovorima o kreditu iznosila 351.634,20 EUR. Dakle, ukupno

potraživanje tužitelja od tuženika po osnovu glavnica duga da bi iznosilo 1.342.335,22 EUR, a što preračunato u kune po srednjem tečaju HNB-a na dan otvaranja stečajnog postupka iznosi 10.210.186,93 kn. Potraživanje tužitelja po osnovu kamata da ukupno iznosi 412.185,28 EUR, a što preračunato u kune po srednjem tečaju HNB-a na dan otvaranja stečajnog postupka iznosi 3.135.199,54 kn.

26. Vezano za provedeno financijsko vještačenje, potrebno je naglasiti da je isto provedeno u odnosu na visinu utužene tražbine tužitelja. Međutim, uvidom u isprave koje je tužitelj dostavio u ovaj spis, sud je utvrdio da tužitelj nije u cijelosti dokazao osnovanim svoje utuženo potraživanje.

27. Tako je sud zaključio da potraživanje pod točkom 1. iz tužbe, a koje je prijavljeno po osnovi Izlaznih računa otvorenih stavki otpada za proizvodnju valjanjem u iznosu od 353.671,06 EUR, nije dokazano. Naime, tužitelj je u odnosu na to potraživanje priložio u spis samo izvadak iz svojih poslovnih knjiga – popis otvorenih stavaka kupaca (list 51 spisa) te jedan račun od 29.9.2014. (list 571 spisa). Iz tog računa proizlazi da je isti izdan na temelju Ugovora broj 0376-14-03985, odnosno Aneksa 6. tom ugovoru. Međutim, tužitelj nije u spis priložio taj Ugovor niti Aneks istom, a iz kojih bi se mogla utvrditi osnovanost tako ispostavljenog računa tužitelja prema tuženiku, a samim time i osnovanost tako prijavljene tražbine. S tim u svezi, napominje se da navedeni izvadak iz poslovnih knjiga i račun predstavljaju jednostrano sastavljene isprave od strane tužitelja, koje same za sebe ne predstavljaju dovoljan dokaz o osnovanosti takve tražbine tužitelja, to pogotovo uzimajući u obzir da je tuženik u cijelosti osporio utuženu tražbinu tužitelja. Stoga je, za taj dio tražbine, a primjenom pravila o teretu dokazivanja, sud zaključio da tužitelj nije dokazao osnovanom tražbinu s tog osnova.

28. Nadalje, u odnosu na tražbinu iz tužbe pod rednim brojem 2., s osnova Ugovora o tehničkom savjetovanju u iznosu od 76.270,23 EUR, sud je također zaključio da osnovanost te tražbine tužitelj nije dokazao. Naime, u odnosu na tražbinu s tog osnova tužitelj je u spis dostavio izvadak iz poslovnih knjiga – popis otvorenih stavki kupca (list 57 spisa), kao i račune koji se u tom popisu navode (list 58-134 spisa). Pregledom te dokumentacije i dostavljenih računa sud je utvrdio da se radi o računima koje su treće osobe (LeitnerLeitner Consulting d.o.o., Monika Vuletić, dr. Peter Trepte, LeitnerLeitner Revizija d.o.o.) izdale tužitelju s osnova pruženih raznih usluga, kao što su usluge savjetovanja, obračuna plaća, prijevoda dokumentacije, revizije godišnjih financijskih izvješća, putnih troškova i dr., a koje račune je tužitelj zapravo prefakturirao tuženiku, izdajući mu nove račune upravo u visini računa koje su te treće osobe izdale tužitelju. U svim prefakturiranim računima tužitelja prema tuženiku, kao i u izvatku iz poslovnih knjiga za taj dio prijavljene tražbine, kao osnov se navodi Ugovor br. 376-13-03935-1. Tužitelj je u spis dostavio taj Ugovor (list 295-296 spisa), a iz kojeg je razvidno da se radi o ugovoru sklopljenom između tužitelja i tuženika 1.12.2012. Tim ugovorom tužitelj se obvezao pružiti tuženiku usluge za potrebe pripreme pogona čeličane i sustava tvornice za početak moderniziranog procesa proizvodnje te za uhodavanje i vođenje procesa proizvodnje. Stranke su u članku 3. Ugovora utvrdile da će tužitelj osigurati da g. Dorn naprijed navedene poslove obavi u razdoblju od 1.12.2012. do 31.12.2014. i to

u skladu s uputama direktora tuženika. Nadalje, u članku 4. tog Ugovora stranke su suglasno utvrdile cijenu sata usluge u iznosu od 63,50 EUR/sat te troškove komunikacijskih usluga, za koje se tužitelj obvezuje ispostavljati tuženiku račune nakon završetka svake pojedine faze. Dakle, iz sadržaja tog ugovora proizlazi kako su stranke ugovorile pružanje usluga tužitelja tuženiku, koje je u razdoblju od 1.12.2012. do 31.12.2014. trebao obaviti g. Dorn te su ujedno dogovorile cijenu za te usluge u iznosu od 63,50 EUR/sat. Stoga, iz tog ugovora nije razvidno kakve bi veze imali naprijed navedeni računi koje su treće osobe ispostavile tužitelju i koje je tužitelj onda prefakturirao tuženiku, sa predmetnim ugovorom, a niti to tužitelj u tužbi, a ni u daljnjem tijeku ovog postupka bilo čime obrazlaže. U tim prefakturiranim računima nije izvršen obračun naknade cijene u skladu s ugovorenom cijenom iz Ugovora o pružanju usluga br. 376-13-03935-1, niti se radi o uslugama koje su navedne u tom ugovoru, pa se samim time ne može zaključiti da bi prijavljeno potraživanje po izlaznim računima iz popisa otvorenih stavki (list 57 spisa) predstavljalo potraživanje koje se temelji na tom Ugovoru. Stoga je i za taj dio potraživanja sud zaključio kako tužitelj nije dokazao osnovanost istog.

29. Nadalje, u odnosu na tražbinu iz tužbe pod rednim brojem 3. Ugovor o zakupu u iznosu od 15.850,00 EUR, sud je utvrdio da je tužitelj dokazao osnovanom tu svoju tražbinu. Naime, tužitelj je u odnosu na tu tražbinu dostavio Ugovor o zakupu br. 376-13-03951 koji je 1.8.2013. sklopljen između tužitelja kao zakupodavca i tuženika kao zakupoprimalca, s Aneksom 1. tom Ugovoru od 31.7.2014. (stranice 313-322 spisa). Iz ugovora je razvidno da je isti sklopljen između tužitelja kao zakupodavca i tuženika kao zakupnika, a predmet kojeg ugovora je zakup nekretnina u Kaštel Sućurcu. Stranke su ugovorile zakupninu u mjesečnom iznosu od 1.500,00 EUR uvećano za pripadajući porez te tekuće troškove koji terete predmet zakupa. Ugovor je sklopljen na određeno vrijeme od jedne godine počevši od 1.8.2013. Aneksom I. od 31.7.2014. izmijenjeno je trajanje ugovora i to na period od dvije i pol godine, odnosno do 31.12.2015. Uz to, tužitelj je dostavio i izvadak iz poslovnih knjiga te račune koji su po osnovu tog ugovora izdani tuženiku, a iz kojih računa (list 572-575 spisa) proizlazi da se predmetna tražbina odnosi na period zakupa od 1.1.2015. do 17.11.2015., što je u svom vještvu utvrdio i vještak Jere Brkan. Budući da se računi odnose na period važenja predmetnog ugovora te da su isti izdani u skladu s tim ugovorom i visinom zakupnine koja je ugovorena, to je stoga sud zaključio da je ta tražbina tužitelja osnovana, sukladno odredbama članka 519. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, dalje ZOO). S druge strane tuženik nije dostavio dokaze da bi tu tražbinu podmirio tužitelju.

30. U odnosu na tražbinu iz tužbe pod rednim brojem 4. Ugovor o zakupu u iznosu od 83.082,27 EUR, sud je utvrdio da je tužitelj dokazao osnovanom tu svoju tražbinu. Naime, tužitelj je u odnosu na tu tražbinu dostavio Ugovor o najmu br. 376-13-03952 od 1.8.2013. s Aneksom I. tom ugovoru od 31.7.2014. (list 304-311 spisa), a iz kojeg je razvidno da je isti sklopljen između tužitelja kao najmodavca i tuženika kao najmoprimalca te da se isti odnosi na najam idealnog dijela nekretnine u Kaštel Sućurcu pod nazivom "dio pripreme uloška" te tri mosne dizalice. Visina mjesečne najamnine ugovorena je u iznosu od 6.124,00 kn uvećano za pripadajući porez, a

koja najamnina se obračunava i naplaćuje tromjesečno. Aneksom I. tom ugovoru, produljeno je vrijeme trajanja ugovora s jedne godine na dvije i pol godine, odnosno do 31.12.2015., uz mogućnost daljnjeg produženja. Uz to, tužitelj je dostavio i izvadak iz poslovnih knjiga te račune koji su po osnovu tog ugovora izdani tuženiku (list 137-150 i 171-177 spisa), a iz kojih proizlazi da se predmetna tražbina odnosi na period najma od 1.1.2014. do 17.11.2015., a što je u svom vještvu utvrdio i vještak. Budući da se računi odnose na period važenja predmetnog ugovora te da su isti izdani u skladu s tim ugovorom i visinom najamnine koja je ugovorena, to je stoga sud zaključio da je ta tražbina tužitelja osnovana, sukladno odredbama članka 550. ZOO-a. S druge strane tuženik nije dostavio dokaze da bi tu tražbinu podmirio tužitelju.

31. U odnosu na tražbinu iz tužbe pod rednim brojem 5. Ugovor o isporuci AIST softverskog programa u iznosu od 41.338,99 EUR, sud smatra da je tužitelj dokazao osnovanom tu svoju tražbinu. Tužitelj je u odnosu na tu tražbinu dostavio Ugovor broj 376-12-04020 od 1.7.2012., koji je sklopljen između tužitelja kao programera i tuženika kao kupca, a koji ugovor se odnosi na isporuku i instalaciju programskog paketa "Sustav za kontrolu rada i troškova i analizu proizvodnog procesa" za potrebe kupca, zajedno s popisom otvorenih stavki kupaca i računom od 31.12.2014., koji je na temelju tog ugovora izdan (list 154-156, 178-179, 298-303 i 387-405 spisa), a iz kojih isprava prozlaži osnovanost te tražbine tužitelja, u smislu odredbi članaka 376. i 590. ZOO-a, za koju tražbinu tuženik također nije dokazao da ju je podmirio.

32. U odnosu na tražbinu iz tužbe pod rednim brojem 6. Ugovori o pristupu dugu u iznosu od 226.562,67 kn, ističe se da je tužitelj dostavio u spis više sklopljenih ugovora o pristupu dugu, popis otvorenih stavki, račune koje su treće osobe izdale tuženiku, kao i specifikaciju plaćanja po tim ugovorima (list 166-170 180-294), a iz kojih je razvidno da je tužitelj pristupio dugu koji je tuženik imao prema trećima po dostavljenim računima te vršio plaćanja po tim ugovorima. U svom pisanom nalazu i mišljenju, kao i dopuni istog, u tablici broj 8 i 8a vještak je utvrdio da je tužitelj po tim ugovorima platio ukupno iznos od 653.968,78 EUR. Međutim, iz tablice br. 8 dopune nalaza i mišljenja vještaka (list 673-674 spisa), kao i tablice broj 8a iz nalaza i mišljenja vještaka (list 554 spisa), razvidno je da je dio plaćenih iznosa tužitelj trećima platio nakon 18.11.2015., kada je nad tuženikom otvoren stečajni postupak, pa bi se u odnosu na ta plaćanja radilo zapravo o tražbini tužitelja prema tuženiku koja je nastala nakon otvaranja stečajnog postupka, dakle ne bi se radilo o tražbini tužitelja kao stečajnog vjerovnika. Tako je iz navedenih tablica vještaka razvidno da je tužitelj nakon otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom društvu WolfTheiss Rechtsanwälte GmbH izvršio dvije uplate od 23.11.2015. i 27.11.2015. u ukupnom iznosu od 14.654,90 EUR, zatim odvjetniku I. Dlačić tri uplate u periodu od 8.12.2015. – 28.12.2015. u ukupnom iznosu od 7.396,92 EUR, zatim društvu Leitner Leitner Revizija d.o.o. više uplata u periodu od 16.12.2015.-5.2.2018. u ukupnom iznosu od 41.617,09 EUR te odvjetnici Ani Bokulić više uplata u periodu od 26.11.2015. – 22.12.2015. u ukupnom iznosu od 20.875,54 EUR. Ukupno zbrojene naprijed navedene uplate izvršene nakon otvaranja stečajnog postupka iznose 84.535,45 EUR. Kada se od ukupnog iznosa za koji je vještak u tablici 8. dopune

nalaza i mišljenja utvrdio da je tužitelj izvršio plaćanja u iznosu od 653.968,78 EUR oduzme iznos od 84.535,45 EUR koji je plaćen nakon otvaranja stečaja, dobije se iznos od 569.433,33 EUR koji iznos je tužitelj po osnovi Ugovora o pristupu dugu platio za tuženika prije otvaranja stečajnog postupka. Iznos od 569.433,33 EUR, po srednjem tečaju HNB-a na dan otvaranja stečajnog postupka (tečaj od 7,606287 kn = 1 eur), predstavlja kunsku protuvrijednost iznosa od 4.331.273,34 kn. U odnosu na potraživanje pod točkom 6. tužbe, iz navoda u tužbi, kao i iz sadržaja stečajnog spisa ovog suda broj St-45/2015, razvidno je da je tužitelj po tom osnovu prijavio tražbinu u stečajnom postupku u ukupnom iznosu od 657.076,22 EUR, a za dio koje tražbine u iznosu od 4.767.216,60 kn postoje ovršne isprave (bjanko zadužnice) i za koji dio te tražbine je stečajni upravitelj pravomoćno upućen pokrenuti parnicu radi dokazivanja osnovanim svog osporavanja tog dijela tražbine. S obzirom na to, očito je kako je prijavljena tražbina u ovom postupku po osnovi Ugovora o pristupu dugu u iznosu od 226.562,67 kn neosnovana, jer je iz naprijed navedenog razvidno da bi iznos od 4.331.273,34 kn, za koji je tužitelj dokazao da ga je platio prije otvaranja stečajnog postupka, bio u cijelosti pokriven ovršnim ispravama, a za koji dio tražbine je pokrenut drugi parnični postupak kod ovog pod brojem P-432/2017.

33. Nadalje, u odnosu na tražbinu iz tužbe pod rednim brojem 7. Ugovor o kreditu u iznosu od 805.451,84 EUR, sud je utvrdio da je tužitelj dokazao osnovanom tu tražbinu. U odnosu na tu tražbinu tužitelj je dostavio Ugovor o kreditu br. 376-11-03870 od 1.10.2011. s pripadajuća tri aneksa tom ugovoru od 8.11.2012., 16.11.2012. i 23.11.2012. (stranice 441-452 spisa), a iz kojih je razvidno da je Ugovor o kreditu sklopljen između tužitelja kao zajmodavca i društva FE Magnetit d.o.o. Split kao zajmoprimca. Tim ugovorom, s pripadajućim aneksima, tužitelj se obvezao staviti na raspolaganje odnosno isplatiti društvu FE Magnetit d.o.o. ukupno iznos od 2.623.344,65 EUR, za koji je ugovoreno vraćanje sa 2,8% kamata od iznosa zajama. Iz parničnog predmeta ovog suda broj P-495/2018 (ranije P-636/2016), u koji je izvršen uvid i koji se vodi između istih stranaka, ali radi utvrđenja osnovanom druge tražbine tužitelja po osnovu Ugovora o atipičnim tajnim udjelima, proizlazi da je dio zajma koji je na temelju Ugovora o kreditu br. 376-11-03870 od 1.10.2011. tužitelj isplatio društvu FE Magnetit d.o.o. pretvoren u tajni ulog tužitelja odnosno u kapitalne pričuve FE Magnetit d.o.o., dok je preostali dio tog zajma u iznosu od 744.900,76 EUR s pripadajućim kamatama ostala obveza društva FE Magnetit d.o.o. koju je dužan podmiriti tužitelju, a koja utvrđenja proizlaze prije svega iz Sporazuma o usklađivanju obveza i kapitalnih rezervi od 3.12.2013., koji je sklopljen između tužitelja i društva FE Magnetit d.o.o. i kojeg u predmet broj P-495/2018 dostavio upravo tuženik. Tužitelj je u ovaj spis dostavio i potvrde o uplatama po navedenom Ugovoru o kreditu. Vještak Jere Brkan je u svom vještvu utvrdio da je tužitelj po ovom Ugovoru o kreditu, a temeljem dostavljenih potvrda o uplati, uplatio društvu FE Magnetit d.o.o. ukupno iznos od 744.900,76 EUR. Nadalje, vještak je utvrdio da je po ovom ugovoru tužitelj teretio tuženika i po računima za obračunate kamate u periodu od 13.12.2011. do 17.11.2015. u ukupnom iznosu od 60.551,08 EUR, koje račune i obračun kamata je tužitelj dostavio u spis. Iz javno dostupnih podataka iz sudskog registra, a što uostalom između stranaka nije ni sporno, vidljivo je da je temeljem Ugovora o pripajanju od 24.3.2014. tuženiku kao društvu preuzimatelju, u srpnju 2014. pripojeno društvo Fe Magnetit d.o.o. Split, a kojim pripajanjem je, sukladno

odredbama članka 541. stavak 2. ZTD-a, na tuženika prešla sva imovina, ali i obveze tog pripojenog društva pa tako i njegove obveze na povrat tužitelju iznosa od 744.900,76 EUR s pripadajućim kamatama temeljem naprijed navedenog Ugovor o kreditu od 1.10.2011. Dakle, iz isprava koje su dostavljene u spis, kao i iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi postojanje utužene tražbine tužitelja prema tuženiku u iznosu od 805.451,84 EUR, od čega s osnova glavnice iznos od 744.900,76 EUR te s osnova kamata obračunatih do dana otvaranja stečaja iznos od 60.551,08 EUR. Tuženik nije dokazao da bi tu tražbinu podmirio tužitelju, a niti da je istu podmirio njegov pravni prednik, pa je stoga sud zaključio da je ta tražbina tužitelja osnovana.

34. Konačno, u odnosu na tražbinu iz tužbe pod rednim brojem 8. Kamate u iznosu od 373.407,78 EUR, iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da se radi o kamatama koje, prema dostavljenom pregledu obračuna kamata, predstavljaju kamate koje je tužitelj obračunao po kreditu broj 218-13-910 u iznosu od 250.606,41 EUR, zatim po kreditu broj 10062013/376-14-03997 u iznosu od 104.975,34 EUR te kamate obračunate po kreditu broj 376-14-03964 u iznosu od 17.826,03 EUR. S tim u svezi, potrebno je navesti da tužitelj nije dostavio u spis ugovore o kreditima na koje se te obračunate kamate odnose, kao ni dokaze o isplatama glavnice tuženiku po tim kreditima, a niti je na bilo koji način to svoje potraživanje obrazložio pa stoga sud, samo na temelju dostavljenih obračuna kamata, kao jednostrano sastavljenih isprava od strane tužitelja, nije mogao nedvojbeno zaključiti o postojanju tog potraživanja tužitelja prema tuženiku. Zbog toga je, primjenom pravila o teretu dokazivanja, sud zaključio da ta tražbina tužitelja pod brojem 8. nije osnovana.

35. Slijedom naprijed navedenog, a sukladno odredbama članka 8. ZPP-a, sud je ocjenio osnovanim tražbinu tužitelja u ukupnom iznosu od 945.723,10 EUR, a koja se odnosi na tražbine navedene u tužbi pod brojem 3. (Ugovor o zakupu) u iznosu od 15.850,00 EUR, pod brojem 4. (Ugovor o zakupu - najmu) u iznosu od 83.082,27 EUR, pod brojem 5. (Ugovor o isporuci AIST softverskog programa) u iznosu od 41.338,99 EUR i pod brojem 7. (Ugovor o kreditu) u iznosu od 805.451,84 EUR. Po srednjem tečaju HNB-a na dan otvaranja stečajnog postupka (7,606287 kn = 1 eur) iznos od 945.723,10 EUR predstavlja kunsku protuvrijednost iznosa od 7.193.441,32 kn, a za koji iznos je stoga tužbeni zahtjev tužitelja trebalo usvojiti. U odnosu na preostali dio utužene tražbine u iznosu od 6.367.219,79 kn, koji se odnosi na tražbine navedene u tužbi pod brojem 1. (Izlazni računi otvorenih stavaka Otpada za proizvodnju valjanjem) u iznosu od 353.671,06 EUR, pod brojem 2. (Ugovor o tehničkom savjetovanju) u iznosu od 76.270,23 EUR, pod brojem 6. (Ugovori o pristupu dugu) u iznosu od 226.562,67 kn te pod brojem 8. (Kamate) u iznosu od 373.407,78 EUR, zbog navedenih razloga, sud je zaključio da tužitelj nije dokazao osnovanost tog dijela tražbine pa je sukladno tome tužbeni zahtjev u tom dijelu trebalo odbiti.

36. Vezano za istaknute prigovore tuženika, a u odnosu na dio tužiteljeve tražbine koju je sud ocijenio osnovanom, ističe se da je sve prigovore tuženika sud ocijenio kao neosnovane. Neosnovanost tuženikovog prigovora litispendencije u odnosu na predmet ovog pod poslovnim brojem P-495/2018 (ranije P-636/2016), već je prethodno obrazložena.

37. U odnosu na prigovor tuženika da dio tražbine iz ovog postupka od tuženika potražuje i tužitelj Tobiasa Wagnera u parničnom postupku koji se kod ovog suda vodi pod poslovnim brojem P-638/2016, sud je uvidom u taj predmet utvrdio da taj prigovor tuženika nije osnovan. Naime, u parničnom predmetu ovog suda broj P-638/2016 (sada P-218/2022) koji se vodi u pravnoj stvari tužitelja Dr. Tobiasa Wagnera protiv tuženika Adria Čelik d.o.o. u stečaju, radi utvrđenja osnovanosti tražbine tog tužitelja prema tuženiku u iznosu od 20.055.435,69 kn, Dr. Tobias Wagner doista temelji svoju tražbinu prema tuženiku, koju mu je ustupio tužitelj iz ovog postupka temeljem Ugovora o prodaji potraživanja, dijelom i na istim osnovama na kojima se temelji tražbina tužitelja i u ovom postupku i to po osnovu Ugovora br. 376-13-03935-1 od 1.12.2012., Ugovora o zakupu br. 376-13-03951 od 1.8.2013., Ugovora o najmu br. 376-13-03952 od 1.8.2013. te Ugovora br. 376-12-04020 od 1.8.2012. Međutim, računi koji je tužitelj izdao na temelju tih osnova i koji su ustupljeni Dr. Tobiasu Wagneru, su računi izdani za različito (ranije) razdoblje od računa koji su izdani na temelju istih osnova i iz kojih proizlazi tražbina tužitelja u ovom postupku, a iz čega proizlazi da se ne radi o istim tražbinama. Tužitelj je u podnesku od 12.11.2018. detaljno naveo sve račune su po navedenim Ugovorima ustupljeni Dr. Tobiasu Wagneru, kao i račune koje koji su po istim Ugovorima predmet tužiteljeve tražbine u ovom postupku, a osnovanost takvih navoda tužitelja da se radi različitim računima, odnosno računima izdanim za drugi vremenski period u postupnosti proizlazi iz dokumentacije sadržane u ovom spisu, kao i spisu broj P-638/2016 (sada P-218/2022). S druge strane, tuženik nije određeno naveo koji bi se to točno dio tražbine, u kojem iznosu i po kojim računima iz navedenog predmeta, odnosio i na tražbinu tužitelja u ovom postupku pa je stoga takav prigovor tuženika sud u cijelosti ocijenio kao neosnovan.

38. Tuženik isto tako nije dokazao niti svoje navode da bi tužitelj i trgovačko društvo LeitnerLeitner Consulting d.o.o. potraživali iste iznose te da bi se radilo o tražbinama po istim računima tog društva u ovom postupku, kao i u postupku pod brojem P-631/2016, a niti osnovanost takvih navoda tuženika proizlazi iz sadržaja tog parničnog predmeta u koji izvršen uvid. Tuženik u odnosu na te svoje navode ne obrazlaže niti navodi o kojim bi se to točno iznosima i po kojim točno računima radilo, a uvidom u parnični spis pod poslovnim brojem P-631/2016 sud nije utvrdio da bi se radilo o istim računima tog društva koje tužitelj dostavio u ovaj spis i na kojima temelji svoju utuženu tražbinu. Stoga se i taj prigovor tuženika ukazuje neosnovanim.

39. Tuženik je tvrdio i da u parničnom postupku koji se kod ovog suda vodi pod poslovnim brojem P-639/2016 tužitelj Peter Trepte protiv tuženika Adria čelik d.o.o. u stečaju navodi da je otkupio potraživanje od tužitelja prema tuženiku, koje između ostalog obuhvaća i kamate prema ugovoru broj 218-13-03910, a koju tražbinu da tužitelj potražuje u ovom postupku. Međutim, uvidom u predmet ovog suda poslovni broj P-639/2016 utvrđeno je da Peter Trepte uopće nije tužitelj u tom postupku, jer se taj postupak vodi u pravnoj stvari tužitelja Trepte Legal Advisors Rechtsanwalte GmbH, Republika Njemačka, protiv tuženika Adria čelik d.o.o. u stečaju. Stoga je i taj prigovor tuženika neosnovan.

40. Vezano za tuženikov istaknuti prigovor zastare tražbine, a u odnosu na dio tužiteljeve tražbine koja je ocijenjena osnovanom, sud je rješenjem od 6. svibnja 2022., kojim rješenjem je u smislu odredbi članka 305. ZPP-a glavna rasprava ponovno otvorena, pozvao stranke dostaviti u spis isprave o sadržaju relevantnih odredbi stranog njemačkog prava u pogledu pravnog instituta zastare, u ovjerenom prijevodu na hrvatski jezik, a sve obzirom da je u Ugovoru o kreditu br. 376-11-03870 od 1.10.2011. ugovorena primjena prava Savezne Republike Njemačke.

41. Tuženik nije postupio po tom pozivu suda, dok je tužitelj podneskom od 20.5.2022. dostavio u spis dokumentaciju o sadržaju relevantnih odredbi stranog njemačkog prava u pogledu pravnog instituta zastare, u ovjerenom prijevodu na hrvatski jezik po ovlaštenom sudskom tumaču. Tuženik nije osporavao sadržaj dostavljenih odredbi njemačkog prava pa stoga isto nije bilo sporno ni za ovaj sud.

42. Iz dostavljenih odredbi njemačkog prava o institutu zastare, a koje su sadržane u člancima 194. do 202. njemačkog Građanskog zakonika (BGB), sud je utvrdio da se u konkretnom slučaju, a u pogledu ocjene osnovanosti istaknutog prigovora zastare, imaju primijeniti odredbe članka 195. i 199. njemačkog Građanskog zakonika (BGB). Odredbom članka 195. Građanskog zakonika (BGB) propisano je da opći rok zastare iznosi tri godine. Prema članku 199. Građanskog zakonika (BGB), a kojim su propisane odredbe o početku općeg roka zastare i najduljeg trajanja zastare, u stavku 1. je određeno da opći rok zastare počinje teći, osim ako nije određen drugi početak roka zastare, istekom godine u kojoj je: 1. tražbina nastala i u kojoj je 2. vjerovnik stekao saznanja o okolnostima na kojima se temelji zahtjev i osobi dužnika ili je za njih trebao saznati bez grube nepažnje. Pri tom se napominje i da je navedeni opći rok zastare od tri godine ujedno i najkraći propisani rok zastare u skladu s dostavljenim odredbama njemačkog Građanskog zakonika (BGB).

43. Prema odredbama članka 228. ZOO-a, međusobne tražbine iz trgovačkih ugovora o prometu robe i usluga, odnosno ugovora koje sklope trgovac i osoba javnog prava o prometu robe i usluga te tražbine naknade za izdatke učinjene u vezi s tim ugovorima zastarijevaju za tri godine, a zastara teče odvojeno za svaku isporuku robe, izvršeni rad ili uslugu.

44. Odredbom članka 229. ZOO-a propisano je da tražbina zakupnine i najamnine, bilo da je određeno da se plaća povremeno, bilo u jednom ukupnom iznosu, zastarijeva za tri godine.

45. Dakle, iz naprijed navedenih odredbi njemačkog Građanskog zakonika (BGB), kao i citiranih odredbi ZOO-a, razvidno je da se na predmetne tražbine tužitelja ima primijeniti rok zastare od tri godine.

46. Tužiteljeva tražbina po Ugovor o zakupu br. 376-13-03951 od 1.8.2013. odnosi se na četiri računa za zakupninu u periodu od 1.1.2015. do 17.11.2015., od kojih računa je prvi izdan 31.3.2015., dok su ostali računi izdani kasnije. Prema tom ugovoru, mjesečni iznosi zakupnine dospijevaju do 5-og u mjesecu za tekući mjesec.

Tražbina po Ugovor o najmu br. 376-13-03952 od 1.8.2013. odnosi se na pet računa za najamninu, u periodu od 1.1.2014. do 17.11.2015., od kojih je prvi račun izdan 24.6.2014. dok su ostali računi izdani kasnije. Prema tom ugovoru, najamnina se obračunava i naplaćuje tromjesečno i to posljednjeg dana pojedinog tromjesečja. Tražbina po Ugovor o isporuci AIST softverskog programa broj 376-12-04020 od 1.7.2012. odnosi se na jedan račun izdan 31.12.2014. U odnosu na tražbinu po Ugovor o kreditu br. 376-11-03870 od 1.10.2011. ističe se da je u članku 5. tog ugovora određeno da prva rata dospijeva 1.1.2013., dok je u odnosu na obvezu plaćanja kamata određeno dospijeće plaćanja od 1.5.2013. Budući da je stečajni postupak nad tuženikom otvoren 18.11.2015., dok je tužitelj prijavu tražbine u stečajnom postupku podnio 14.12.2015., a što je sve bilo prije proteka roka zastare od tri godine u odnosu na naprijed navedene tražbine tužitelja, to je stoga tuženikov prigovor zastare tražbine sud ocijenio neosnovanim.

47. Tuženikovo osporavanje navedene tužiteljeve tražbine, da bi se u konkretnom slučaju radilo o tražbini s osnova zajma kojim se nadomješta kapital tuženika te da se stoga ne bi radilo o tražbini drugog višeg isplatnog reda, već o tražbini nižih isplatnih redova u skladu s člankom 72. SZ-a, također nije osnovano. Člankom 408. stavak 1. ZTD-a propisano je da član koji društvu u vrijeme kad je ono u krizi umjesto da mu pribavi vlastiti kapital, kada bi mu ga inače uredni gospodarstvenici trebali pribaviti, dade zajam, može u stečajnom postupku ostvarivati zahtjev za povrat zajma samo kao stečajni vjerovnik nižeg isplatnog reda. U konkretnom slučaju potraživanja iz Ugovora o zakupu br. 376-13-03951 od 1.8.2013., Ugovor o najmu br. 376-13-03952 od 1.8.2013. i Ugovora o isporuci AIST softverskog programa broj 376-12-04020 od 1.7.2012. ne predstavljaju potraživanja s osnova zajma, već se radi o potraživanjima koja proizlaze iz ugovora o prodaji robe i pružanju usluga te o potraživanjima s osnova zakupnine i najamnine pa se stoga na takva potraživanja ne mogu primijeniti odredbe članka 408. ZTD-a, odnosno ne radi se o potraživanjima s osnova zajma kojim se nadomješta kapital. Isto tako, tuženik nije s uspjehom dokazao svoje navode da bi tražbina tužitelja iz Ugovor o kreditu br. 376-11-03870 od 1.10.2011. predstavljala tražbinu zajma u smislu članka 408. ZTD-a. Taj Ugovor o kreditu nije sklopljen između tužitelja i tuženika, već između tužitelja i društva FE Magnetit d.o.o., a iz isprava koje je tuženik dostavio u spis do zaključenja prethodnog postupka nije moguće sa sigurnošću zaključiti da bi u 2011., kada je taj ugovor sklopljen, FE Magnetit d.o.o. bio u krizi s poslovanjem te da bi se stoga radilo o zajmu kojim se nadomješta kapital. S tim u svezi napominje se da tuženik nije u odnosu na te svoje navode predložio izvođenje dokaza vještačenjem. Tuženik je, u prilog svojim tvrdnjama, podneskom od 13.3.2020. dostavio u spis vještačenje koje je provedeno u predmetu ovog suda poslovni broj P-642/2018, a koje je kao dokaz dostavljeno nakon zaključenja prethodnog postupka u ovom predmetu. Međutim, niti sadržaj tog vještva, provedenog po vještaku Fimar d.o.o. u predmetu ovog suda broj P-642/2018, ne ukazuje osnovanost tuženikovih navoda, jer se u tom vještvu analiziralo poslovanje tuženika u razdoblju od 1.1.2013. – 14.1.2014., a ne društva FE Magnetit d.o.o. s kojim je tužitelj sklopio Ugovor o kreditu od 1.10.2011.

48. Slijedom svega naprijed navedenog i sukladno navedenim zakonskim odredbama, sud je usvojio tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu kojim se traži utvrđenje

osnovanim tužiteljeve tražbine prema tuženiku u iznosu od 7.193.441,32 kn, kao tražbine stečajnog vjerovnika drugog višeg isplatnog reda, dok je za preostali dio utužene tražbine u iznosu od 6.367.219,79 kn zahtjev tužitelja, zbog ranije navedenih razloga, trebalo odbiti kao neosnovan pa je stoga odlučeno kao u točkama I. i II. izreke ove presude.

49. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama članka 154. stavak 2. i članka 155. ZPP-a, uz primjenu važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 142/12, 103/14, 118/14, 107/15 i 37/22, dalje OT). S obzirom na vrijednost predmeta spora od 13.560.661,11 kn, puna nagrada za svaku pojedinu radnju, sukladno Tbr. 7. t. 1. OT-a, iznosi 8212 bodova, odnosno 82.120,00 kn. Stranke su djelomične uspjele u sporu te postotak tužiteljevog uspjeha u sporu iznosi 53,05% (7.193.441,32 kn od 13.560.661,11 kn), dok postotak tuženikovog uspjeha u sporu iznosi 46,95%. Kada se od tužiteljevog postotka uspjeha u sporu od 53,05%, koji je dakle u većoj mjeri uspio, oduzme tuženikov postotak uspjeha od 46,95%, dobije se tužiteljev uspjeh u sporu koji iznosi 6,10%. Stoga je tužitelju trebalo odrediti naknadu troškova i to visini od 6,10% od njegovih opravdanih troškova koji su mu bili potrebni za vođenje ove parnice.

50. Sukladno popisanom trošku, tužitelju su kao opravdani priznati troškovi za sastav tužbe od 29.5.2017. u iznosu od 82.120,00 kn, sukladno Tbr. 7. t. 1. u vezi s Tbr. 50. OT-a, kao i za sastav tri obrazložena podneska od 26.7.2017., 12.11.2018. i 25.5.2020. u iznosu od po 82.120,00 kn za svaki od tih podnesaka, sukladno Tbr. 8. t. 1. u vezi s Tbr. 50. OT-a. Nadalje, tužitelju je priznat trošak za sastav ostalih podnesaka od 28.6.2017., 31.10.2017., 22.2.2019., 23.12.2020., 18.2.2022. i 20.5.2022. u iznosu od po 500,00 kn za svaki od tih podnesaka, sukladno Tbr. 8. t. 3. u vezi s Tbr. 50. OT-a. Isto tako, tužitelju je kao opravdan priznat trošak za zastupanje na ročištima od 28.11.2018., 10.7.2020., 11.3.2022. i 21.6.2022. u iznosu od po 82.120,00 kn za svako od tih ročišta, sukladno Tbr. 9. t. 1. u vezi s Tbr. 50. OT-a, kao i za zastupanje na ročištima od 27.2.2019. i 5.6.2020. u iznosu od 41.060,00 kn za svako od tih ročišta, sukladno Tbr. 9. t. 2. u vezi s Tbr. 50. OT-a. Na tako priznati trošak zastupanja po odvjetniku kao punomoćniku u ukupnom iznosu od 742.080,00 kn je trebalo priznati i pripadajući PDV po stopi od 25% u iznosu od 185.520,00 kn, sukladno Tbr. 42. OT-a. Tužitelju su priznati i plaćeni troškovi vještačenja u iznosu od 5.000,00 kn, kao i trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 5.000,00 kn, sukladno Tar.br.1. Tarife sudskih pristojbi. Dakle, opravdani troškovi tužitelja iznose ukupno 937.600,00 kn.

51. Tužitelju nisu kao osnovani priznati više zatraženi troškovi za sastav tužbe u iznosu od 17.880,00 kn, sukladno Tbr. 7. t. 1. OT-a, kao niti više zatraženi troškovi za sastav tri obrazložena podneska od 26.7.2017., 12.11.2018. i 25.5.2020. u iznosu od po 5.010,00 kn za svaki od tih podnesaka, sukladno Tbr. 8. t. 1. u vezi Tbr. 7. t. 1. OT-a. Iz istih razloga, a sukladno Tbr. 9. t. 1. u vezi Tbr. 7. t. 1. OT-a, tužitelju nisu priznati više zatraženi troškovi za zastupanje na ročištima od 28.11.2018., 10.7.2020., 11.3.2022. i 21.6.2022. u iznosu od po 5.010,00 kn za svako od tih ročišta. Nadalje, tužitelju nisu priznati ni više zatraženi troškovi za sastav podnesaka od 22.2.2019., 18.2.2022. i 20.5.2022. u iznosu od po 86.630,00 kn za svaki od tih

podnesaka, jer se u konkretnom slučaju ne radi o jednom od podnesaka iz Tbr. 8. t. 1. OT-a, a tužitelj tim podnescima u najvećem dijelu ponavlja već do tada iznesene navode pa mu stoga za iste pripada nagrada po Tbr. 8. t. 3. OT-a, odnosno po 500,00 kn koliko mu je i priznato. Tužitelju nisu kao opravdani priznati više zatraženi troškovi za zastupanje na ročištima od 27.2.2019. i 5.6.2020. u iznosu od po 46.070,00 kn za svako od tih ročišta, obzirom da se na tim ročištima raspravljalo o procesnim pitanjima te su stranke ostale već do tada iznesenih navoda pa stoga tužitelju za ta ročišta pripada nagrada po Tbr. 9. t. 2. OT-a (50%), koliko mu je i priznato. Tužitelju nisu priznati ni zatraženi troškovi za sastav podnesaka od 11.10.2017., kojim tužitelj samo dostavlja prijevod ugovora kojeg je mogao i trebao dostaviti uz ranije podneske, od 9.3.2018., kojim je ponovljen prijedlog za nastavak postupka, od 23.7.2020., kojim je dostavljen dokaz o uplati predujma te od 19.11.2020., kojim se traži dostava vještva, sve u iznosu od po 500,00 kn za svaki od tih podnesaka, a sve to obzirom da isti u smislu odredbi članka 155. stavak 1. nisu bili nužni za vođenje postupka. Na kraju, tužitelju nije priznat zatraženi trošak za pristup na ročište za objavu presude u iznosu od 500,00 kn, budući na to ročište za tužitelja nije nitko pristupio. Na naprijed navedeni nepriznati trošak, na ime zastupanja po odvjetniku kao punomoćniku, u ukupnom iznosu od 407.480,00 kn tužitelja ne pripada ni obračunati PDV po stopi od 25% u iznosu od 101.870,00 kn, a što dakle sveukupno iznosi 509.350,00 kn.

52. Uzimajući u obzir tužiteljev uspjeh u sporu od 6,10%, tužitelju je od opravdanih troškova u iznosu od 937.600,00 kn trebalo dosuditi trošak u iznosu od 57.193,60 kn (6,10% od 937.600,00 kn) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana donošenja ove presude do isplate. Za više zatraženi trošak u ukupnom iznosu od 1.389.756,40 kn (neopravdani trošak u iznosu od 509.350,00 kn + 880.406,40 kn, kao preostali iznos opravdanih troškova sukladno uspjehu u sporu) zahtjev tužitelja je trebalo odbiti kao neosnovan. Sukladno tome, o troškovima parničnog postupka, odlučeno je kao u točkama III. i IV. izreke ove presude.

53. Na kraju, napominje se da su novčani iznosi koji su navedeni u uvodu i izreci ove presude u kunama, iskazani i u eurima, preračunavanjem po fiksnom tečaju konverzije od 7,53450 kuna za 1 euro, sve to sukladno odredbama članaka 43. i 48. Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine broj 57/22 i 88/22) i Odluke o dvojnim iskazivanjem novčane vrijednosti koje je obavezno od 5. rujna 2022.

U Splitu 21. listopada 2022.

Sudac

Paško Bačić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano u tri primjerka, u roku od osam dana od dana dostave ove presude.

Dna:

- tužitelju po punomoćniku
- tuženiku po punomoćniku
- u spis

Broj zapisa: **eb313-aabe9**

Kontrolni broj: **013ec-d2c14-f8d66**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=PAŠKO BAČIĆ, L=SPLIT, O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.